

NEVESTA Z MILLJONI.

(Nadaljevanje romana "Graf Monte Cristo" in nadaljevanje romana "Vladar sveta")

Števil. Al. Dumas. ... Pulovinski L. J. P.

"Tudi meni se je vedno tako zdelo," reče Alfonzo. Dva krat sem ga videl, enkrat še kot mal deček, drugič pa ko sem bil šestnajst let star. Še danes pozna vse te pokrajine kot bi vedno tu prebival, in vendar je minulo že dvajset let, odkar je bil tu zadnjič. On je bil edini, ki nas je mogel rešiti."

"Ali bi mi povedala kaj iz preteklosti tega nenavadnega človeka?" vpraša Cunningham. "Z veseljem," odvrne Alfonzo, "je povedati vam moram, da če bi govoril en teden, ne bi mogel vsega povedati. Skerčiti moram torej svoje poročilo na eno uro. Edmond Dantes je vzrastel kot navaden priprost fant, dokler ni strašna krivica, ki se mu je zgodila, mu oropala nevesto in pogubila njegove starše. Tedaj je prisegel da se bo maščeval nad vsemi onimi, ki so ga naredili nesrečnega. Dasi je bil v močni ječi, se mu je posrečilo pobegniti iz zaporov in priti do zakladov, s katerimi je postal najbogatejši mož na svetu. Z nevrjetno energijo z čudovitim bistroumjem je začel spolnovati svoje maščevalno delo, in pri tem je vedno skrbel, da ne trpijo nedolžni, pač pa da zadene maščevanje samo one, ki so krivi bili njegove nesreče. Njegovi nasprotniki so medtem dospeli do visokih častij, toda on jih je znal vseeno telediti v visočine. Ko so bili njegovi nasprotniki pogubljeni, je s svojo ženo Hayde zapustil Evropo, da se naseli v novem svetu. Bival je tedaj v Californiji, kjer se je sestel z svojim starim očetom, katerega je dobil onemoglega v puščavi. Moj stari oče je kmalu umrl, toda še poprej je Dantesu razodel skrivni kraj silne množine zlata, katerega je tudi takoj poiskal in prodal.

Toda njegov delavni duh ni mogel mirno uživati silnega bogastva. Hotel je uporabiti zaklade v korist človeštva. Ko se mu je posrečilo maščevati svojo osebo jezo nad onimi, ki so mu zagrenili življenje, je hotel biti pomočnik in branilec vseh trpečih in zatiranih. Sklenil je pridobiti si moze, ki so šli skozi vso šolo življenjskega trpljenja, ter jih izučiti, da mu pomagajo v dosegu njegovih visokih ciljev. Ob tej priliki se je seznanil z svojim očetom in z svojim stricem Buhningom. Ta dva si je izbral za svoja tovariša, toda poprej jima je dal okusiti poln kelih grenkega trpljenja, kar je oba skor življenje veljalo. Neke ničvredni lopov, sin enega izmed mož, katerega je Dantes umrl, je sklenil nad njim ve maščevati in mu je ubil edinega sina. To ga je napotilo, da je sklenil razdati vse svoje premoženje in oditi v svet kot misijonar ljubezni in resnice. Svoje premoženje je razdelil med svoje prijatelje in služabnike. Največ so dobili moji stariši in moj stric, kakor tudi oče Edmond de Treporta, ki mu je bil vselej dober prijatelj. Za sebe je obdržal le toliko kot je bilo potrebno, da preživi svojo družino, in od tedaj smo ga le redko videli. Moj oče sicer dopisuje z njim, in še danes spolnuje njegove želje s tem, da podpira siromake in se poteguje za pravice zatiranih, toda ker je zdaj v vzhodni Indiji, zdaj v Avstraliji, Afriki ali Ameriki, mine vselej več let, predno zopet obiše svoje prijatelje. To je kratko, površno poročilo o delovanju tega moža, ki vam nekoliko razkrije skrivnosti njegovega burnega življenja. Bodemo še dalj časa skupaj, sem prepričan, da vam lahko še marsikaj povem iz njegovega življenja. Kakšen upljiv ima ste danes videli pri Indijancih.

Blazna divjina Indijancev je zginila, ko se je on prikazal, in njegova beseda je dosegla to, česar ni moglo doseči naše orožje."

Kmalu potem stopita don Lotario in Dantes iz koč. Pogled starca počiva nekaj minut pozorno in dobitno na treh mladih možeh, ki so se mu spoštljivo umaknili.

Potem pa reče Dantes: "Končajmo dogovore z Apači. V nekaj urah bo večer, in vsi bomo bolj mirno spali, če vemo, da se je mir potrdil. Ker je moj prijatelj Toledo, njegov sin Alfonzo in Edmond de Treport udeležili se boja, tedaj so lahko navzoči pri obravnavah, in za Cunninghama je tudi podučeno, če je navzoč. Torej naj nas spremlja. Toda še poprej je naša dolžnost, da namanim Litavanu smrt njegovega očeta. Apači so mrtveca pokopali, dasiravno je bil njih sovražnik, in zasadili na njegov grob sulico, da sin lahko najde grob svojega očeta."

Litavana pokličejo in Dantes govori z njim v indijanskem narečju. Sin Keikaua sicer ni kazal nobene zunanje razburjenosti, toda poslovil se je takoj, da zahteva svojega konja od Apačev in se poda na grob svojega očeta. Don Lotario ga bogato plača pred odhodom.

Pet mož pa odide brez orožja — tako je Dantes odločil — proti sredini vasi. Takoj jim pride nasproti nekaj Indijancev, med katerimi opazi Edmond tudi tolmača glavarja Vilhamenu, Dantes, katerega so Indijanci najbolj spoštovali, govori najprvo z njimi. Potem se pa podajo vsi proti sredini vasi, kjer je bil poseben posvetovalec prostor. Zdelo se je, da Indijanci niso nič kaj posebno pripravljeni narekovati lahke pogoje, in res so trpeli silne zgube, ker skoro vsi vojniki Vilhamena so zgubili življenje. Toda Dantes jim zagotovi, da se belci ne bodo maščevali, in da so deloma sami krivi, ker so prelomili obljube in prislege, katere so sklenili prejšnje dni z don Lotarijem. Don Lotario je namreč sklenil z Apači pogodbo, po kateri so se Indijanci zavezali, da naj vlada večni mir med raznimi rodovi Apačev in med člani ter služabniki družine Lotario.

Pogajanja so se vršila med peti mladi Indijanci, kot je običajno pri takih prilikah. Dantes sam je bil za tolmača, in videlo se je, da mu Apači niso ugovarjali. O kaki odškodnini sploh ni bilo govora, pač pa le o darilih, s katerimi je nameraval don Lotario obdariti Apače, ki sklenejo nove prijateljske pogodbe z njim. Don Lotario plača takoj gotovo svoto kovanega zlatega in srebrnega denarja, in obljubi poleg tega Indijancem petdeset pušk in sto nožev, zraven pa še mnogo odev in nakitnih predmetov. Ker je pa don Lotario sprevidel, da je vojska, ki je tedaj divjala v Zjed. državah, uničila brzkotne tudi njegovo posestvo, ali pa bo sam potreboval orožje, se je tudi orožje spremenilo v plačilo gotovega denarja, kateri se Indijancem splača, ko pridejo na posestvo don Lotaria s svojimi darili. Indijanci so poleg tega še belcem obljubili, da prinesejo belcem kruha in sveže vode.

Ze je našlo solnce, ko so se te pogodbe z vsemi svečanostmi podpisale. Konji so ostali čez noč še pri Indijancih. Ujeti služabniki pa, ki so bili še pri Indijancih, so pa bili takoj spuščeni.

Koliko so si moze imeli povedati, ko so pozneje skupaj sedeli pri brljavi sveči v svoji koči. Dantes je poročal, da je

prisel od severa, in je hotel obiskati don Lotaria. Na njegovem posestvu so mu povedali, da je don Lotario odšel iskat svojo hčer, nakar je jahal takoj v Presidio del Norte, kjer je dobil še natančnejša poročila. Vedel je takoj, da bo imel velik uplji pri Indijancih, zato je jahal naravnost k njim. Tudi dogodek Alfonza v Baranca de Agua santa, je zbudil začudenje vseh. Alfonzo je moral Dantesu natančno razložiti, kako se ozdravi dotične vrste strup, kajti ta najnovejša pridobitev znanosti mu je bila dosedaj še neznan.

Inez, v kotu sedeča, pa podgluša pazno, ne da bi se vrtikala v govor.

Drugega jutra pa zapusti vsa četa usodepolno indijansko vas.

Arizona.

Država Arizona je prišla pod Zedinjene države leta 1849 po vojski z Meksiko, ter leži med Californijo in Texas. Dežela ni sposobna za večjo živinorejo, ker je pregorata, pa tudi za poljedelstvo ni preugodna, za trgovino še manj, ker je preoddaljena od morja. Zato še danes ni kaj gosto naseljena. Celotni Indijanci niso nikdar kaj posebno marali za njo, ker oni ljubijo ravnino in ne hribovitega skalovja.

Toda v eni dolini se je precej kmalu začela razvijati kultura; to je dolina Aripa. Tu se preneha do 7000 čevljev visoko gorovje, in pričena se boljše vegetacija kot jo morete sploh kje v Arizoni opaziti. Goyeda in ovce se dobijo tu v množini in presenečijo oko tujca, ki je sicer navajen le na črede divjih bivolov in prerijskih psov. Tu dobite tudi precej lepo se razvijajoče se mesto s precejnimi poslopji, kerčmami in manjšimi hišami. Lepi parki ki obdajajo mesto, vrtovi, se vrste skoro okoli vsake hiše. V mestu samem pa slišiš govorico skoro vseh narodov, ker tu se zbirajo južni in severni Amerikanci, Meksikanci, Angleži, Francozi, Nemci, Španci, Italijani in Svicarji. Dobiš tudi mnogo temnih postav zamorcev, ki pa ponosno nosijo glavo, kajti ti niso sužnji kot njih bratje na jugu, pač pa prosti. Za prijazen sprejem jim jamči skoro vsaka hiša, najbolj pa v hiši don Lotaria. Kajti tu je vsak tujec dobrodošel. Lahko ostane, dokler hoče, in če je zmožen dela, pa lahko ostane za vedno.

In tu sem se je umaknil don Lotario, daleč od ameriške civilizacije, mož, ki bi na dvoru angleškega kralja lahko igral

najsajajnejšega kavalirja, najbogatejšega bankirja v New Yorku. Pokoren željam Dantesa, je najprvo prevzel njegove naselbine in posestva v Californiji. Toda ko je novica o odkritju zlata prišla med svet, in ko so tisoči in tisoči drveli tja, je Dantes nasvetoval, naj Lo-

tario pusti Californijo in gre naprej. "V Californiji ni več dela za nas," je rekel Dantes. "Dežela je postala lastnina Amerikancev, in ti bodo že storili svoj dolžnost. Pojdite proti severni Meksiki. To je dežela, ki potrebuje dobrih državljanov.

Iz dobičkaželjnosti se ne bo nikče tam naselil, ker daleč od nima zakladov. Mož mora tam delati sam z nesebičnim in stisnjim vrgledom, da pokaze drugim, kaj se da narediti z marljivostjo in poštenostjo. Naloga je teška, brez slave. Ra-ditega vam izročam to malo-

go. Toda živeli bodete tam s svojo mlado soprogo, z vašimi ljubimi otroci bolj srečno, kot ste nikdar želi na prestolu. Dalje prihodujit. Naša tiskarna je slovenska unijaka tiskarna.

Mi imamo slovenske prodajalce, ki lahko z vami govorijo.

Bailey's
THE BIG STORE
ONTARIO PROSPECT

Vprašajte za slovenske prodajalce v drugem nadstropju.

Razprodaja \$5.00 oblek za moške in fante, katere obleke so bile prej \$10, \$12 in \$15 se nadaljuje v soboto. Dobite čisto sveže blago, in razprodaja se začne znova.

Ker dobite tu največjo vrednost svojega denarja, pridite zgodaj, da izberete najboljše.

